

lastnina (kolonije), drugo pa samostalno; ali kolonije so od danes do jutri, danes so še meni podložne, čez noč pa se moje nadvlade otresejo; tako je, kakor pravi zgodovina, bilo doslej, in tako bo tudi zanaprej, ker vsako živo bitje teži po prostosti; kar je samostalno pa, če je tudi tiste narodnosti, pri Romanih in Germanih čuta skupnosti več ne pozna, nikar že da bi se ta-le še raztezal čez celo plemo; saj smo že gori djali da plemenske zavednosti pri Germanih kakor pri Romanih več ni; Zvezne države pa, ki so je evropski Angleži še komaj pred kratkim utemeljili na pr. sočustvujejo s temi danes prav toliko kakor z nami Slovani. Temu nasproti pa ima Rusija od svojega evropskega sveta naprej proti vzhodu skoz celo Azijo še 17.5 milj. km², tako da meri ves po Slovanih obljudeni svet, ki se razprostira od Jadranskega morja in čeških Smerečin tje do Velikega ali Tihega morja neprestano, 23.6 milj. km² ali 2 $\frac{1}{2}$ krat toliko kakor vsa Evropa; od vse suhe zemlje je to več kakor $\frac{1}{5}$. Mimogrede še bodi omenjeno, da spada na Slované izven ruskega carstva le onih 6 desetih; ruska država meri torej danes sama 23 mil. km².

Pa recimo eno, dve o ruski državi, ker na zunaj zastopa slovansko plemo pravzaprav ona, ki je fizično, politično kakor moralno najmočnejša, tako da se slovansko prašanje osredotočuje v njej. Velikost njeno že poznamo; prebivalstva šteje danes na 150 milj. Tako velike in močnejše kontinentalne države, t. j. brez kolonij, še svet ni videl; rimska je svoje dni merila kakih 5 milj. km², perzijska 7, arabska 10, mongolska 11; prebivalcev je rimska štela kakih 50 milj., ostalih imenovanih držav pa tega števila ni dosegla nobena. Izmed sedanjih dasta se z Rusijo primerjati le Kitajska z 11 mil. km² (s stranskimi deželami vred) in s 360 milijoni duš in Zvezne države v Ameriki z 9 $\frac{1}{2}$ milj. km² in 70 milj. prebivalcev. Toda Kitajska se sme z Rusijo pač le primerjati po številu, nikar pa po moči, z ozirom na katero se med velesile celo več ne šteje, tako slaba je. Tudi Turčija z 2 milj. km² in 21 milj. prebivalcev se v primeri z Rusijo ne more jemati v poštev. Evropske takozvane velike države imajo le po 4—600.000 km² in 30—50 milj. prebivalstva; med njimi je naša Avstrija največja. Še med kolonijskimi državami, ki se mnogo hitreje širijo, ki pa, kakor smo že gori djali, živé le od danes do jutri, je obseg Rusije doslej dospela le Anglija; čez noč, in gotovo ne bo več dolgo do tega, pa bo na svetovnem torišču stala kakor zapuščena reva, broječ jedva kakih 400.000 km², kakor Španija, ki meri danes le $\frac{1}{2}$ milj. km² in je še leta 1810. imenovala 11 milj. km² svojo lastnino. Rusija toraj danes vse države, kar jih je na svetu, po velikosti in po številnosti prebivalstva nadkriljuje visoko. Pa tudi z ozirom na notranjo kakor zunanjo mogočnost

tega ne bodem več opisoval; tudi ne bom pravil, kaj sva tukaj doživela. Kako se more goditi tistemu, ki pride po dolgem zopet enkrat k svojim dragim starišem, bratom, sestram in prijateljem? Ali nekaj še hočem h koncu vendar objaviti, kar sem pri sv. Duhu blizu sv. Jurja ob Ščavnici našel nenavadnega. Nad vrati neke poštene kmetske hiše sem namreč bral čedno izvršen napis:

Ta hiša alihi meni, pa vendar moja ni;
Ko drug za menoj pride, jo tudi zapusti,
In tretjega tud' bodo mrliča nesli z nje;
Prijatelj, odgovori, čegava hiša je?

Ali ni to lepo? Pri tej priliki se spominjam še drugega nadpisa, ki sem ga nekje na Slovenskem videl nad vrati prijazne gostilne; tudi tega hočem postaviti semkaj; glasi se:

Ne hod' naprej, prijatelj moj,
Pri vinski kaplji tu postoj,
Da duša k trupu se priveže
In k vincu kruha kos odreže.

Lepi so taki napisi na hišah, in dobro dejajo človeku, ki jih bere. Zdaj pa, dragi prekmurski bratje, ki nama bode vedno v srcu: Bog z vami; le neumorno naprej!

zavzema v kolu držav prvo mesto; Rusija je najbogatejša na vsem: na žitu, na lesu, na koristnih rudninah, na denarju, pa tudi — in kar je največ vredno — na moralnosti; vsled tega se ji tudi v svetovni politiki danes priznava središče.

Pa pustimo zdaj Rusijo, povedali bi o njej še lahko mnogokaj, ali nočemo; Nemci in drugi bi v zlobnosti hitro trobili v svet, da škilimo iz domovine, dasi se to, kar smo rekli, lahko posname tudi iz vsake v avstrijskih šolah rabeče večje zemljepisne knjige; vrnimo se raje zopet k premišljevanju o slovanskem plemenu.

Kakor posamezni človek, tako ima tudi plemo, narod, svojo mladost, za njo dobo moško in končno starostno, v kateri moči ginevajo ter nazadnje popolnoma odstopijo. In zgodovina kakor narodopisje nas uči, da je plemo romansko zdaj starec, plemo germansko višek moške dobe prekoračilo, in da se plemo slovansko mladeniški dobi še le bliža; kajti le plemenu slovanskemu je lastna ona prvotnost, čvrstost in gibčnost duha in ona npravna nepokvarjenost, sploh ona vsestranska bujnost, ki diči fanta, dekle v starosti, ko se v mladeniča v devico jameta razvijati. Treba le primerjati imenovanih treh plemen leposlovje; Romani in Germani so se že izpisali, izvirne nove misli proizvajamo danes malone le Slovani, dobra polovica nemških knjig je prestavljenih, izmed teh zopet dobra polovica po izvirnikih slovanskih, in če cenimo nemško izvirno blago, ne sodimo preostro, če trdimo, da je le kakih 25% kaj vredno; povesti in romani nemških pisateljev so pač večidel prepojeni po brezverstvu, nepravnosti in narodnem napuhu.

Tudi teh treh plemen množilnost, ki jo posnemamo iz ljudskih štetij, dokazuje kaj jasno njih starost. Od leta 1887. do 1897. so se Romani pomnožili za 2.8%, Germani za 9.1%, Slovani pa za 20%; v enem letu torej številno priraščajo Romani za dobro; $\frac{1}{4}$ %, Germani za $\frac{3}{4}$ %, Slovani pa za 2% mi se torej podvojimo že v kakih 40 letih, Germani v kakih 100, Romani pa še le v kakih 300 letih; čez 100 let na pr., ko bode Romanov 148 in Germanov 228 milj., bode nas Slovanov že 366 milj.

Te podatke nam je pa popraviti v tem smislu, da bi bili resnični, ako bi množna sila ostala današnji jednaka; ona pa pri Romanih in Germanih pojema, dočim je pri nas doslej rastla. Nemci so se na pr. v prvi polovici tega stoletja še v enem letu množili za 1.2%, sli so torej nazaj za 0.45%; Romani še bolje nazadujejo; a Rusija se je pred 100 leti množila za 1.5%; od tistihmal je torej napredovala za $\frac{1}{2}$ %. Potemtakem čez 100 let Germanov in Romanov ne bo toliko, kakor smo gori rekli, ampak manje; tedaj bodemo Slovani šteli več, nego oni obe plemeni skupaj.

Zanimivo je pač zdaj vprašanje, kakšna utegne biti našega nadpolnega plemena prihodnost. Če se stvari razvijajo srečno, bode gospodarilo kakor zdaj, čez večjo polovico Evrope, in še čez celo Azijo. Za dobe rimske je bilo svetovno torišče Sredozemno morje, sedaj za dobe germanske je morje Atlantsko, v prihodnosti slovanski pa bode Veliko morje; še-le kulturi slovanski je torej prihranjeno, da obsega vesoljno zemljo. Nova železnica ruska, ki teče od skrajnega zahoda do obal Velikega morja, in ameriška železnica pacifiška, nadalje dosledno tiho prodiranje Rusije v Azijo proti turškemu, perzijskemu, angleškemu in kitajskemu jugu s svojimi stoterimi sredstvi, vse to govori jasno, da Slovan svojo nalogo pozna ter svojo prihodnost sluti, in da svoj cilj zasleduje resno. Slovanska moč bo tolika, da takšne na zemlji še ni bilo, pa tudi slovanska prosveta se bo gibala v takih višinah, da si tega sedaj tudi približno predstavljati še mogoče ni. V Rimljanih je med glavnimi duševnimi zmožnostimi prevladovala volja; srca niso imeli in tudi um se ni ravno mnogo bavil z gojo ved in umetnosti. German je volji, ki jo ima kakor Rim-

ljan, pridružil delo umsko; nobenega rekla Nemci tako radi ne ponavljajo, kakor da so narod mislecev, in prav ta zavest jim ponos napihuje najbolje. Nam Slovanom pa je Previdnost namenila — in zato nas je tako obdarila — da s trdno voljo in bistrim umom združimo še tretje, najlepše, namreč blago srce ter velikodejansko utelesimo človeštva idejal. Doba slovanska bode dosednji zgodovini krona.

S tem končujemo članke o slovanskem narodnem ponosu. Videli smo, da imamo Slovenci uzroka dovolj, nositi v nas prav čvrst narodni ponos. Videli smo, da nismo ne zadnji, ne med zadnjimi, ampak da nam gre mesto med prvimi. Če nam krivična politika veže roke, maši usta, če ona sploh učinja vse, da bi nas pokončala, ali smo zato manje vredni? Vsaka sila do vremena, in tudi Slovenci jo bodemo prestali. Gotovo pa bode prej strta, če nam čvrst ponos podžiga srce in izpodbada voljo. Kličemo torej: Bog nam daj vsem skupaj kakor tudi vsakemu posebej skalno močnega slovenskega narodnega ponosa!

Politični ogled.

Avstrijski političarji nemškega pokolenja neprestano kvirajo črnilo ter pišejo v časnike, kjer ugibajo, kako bi se neki dal zopet v pravi tir spraviti naš državnozborski voz. Vse mogoče jim pride na misel, le eno ne, da bo treba malo ponižati nemško nadutost in Slovanom dati z Nemci enake pravice.

Bismarckplatz prepovedal je v Lincu deželni odbor. Občinski zastop se je pritožil proti tej prepovedi in najvišje sodišče je potrdilo deželnemu odboru. Tako v Lincu ne bo »Bismarckplatz«.

Dr. Lueger, dunajski župan je v četrtek slovesno prisegel kot častni meščan dunajski. Dr. Lueger je po prisegi imel navdušen govor, v katerem je obljuboval, da ga bo le smrt ločila od dosedanjega dela za krščansko ljudstvo.

Prijatelji Čehov. Ob sedanji češki politiki se nekateri slovenski listi in poslanci radi spodtikujejo. Gotovo to Čehom škodi, ako se drugi slovanski narodi izražajo proti njih politiki, Slovencem pa vendar nič ne koristi. Posebno vsiljiv je s svojim [proti-obstrukcijskim prepričanjem dunajski, 'Süden'. Včasih piše, kakor da bi sodelovali pri njem tudi židje. Do vlade mora imeti ta list veliko respekt, kajti kadar bi ji lahko povedal odkrito resnico, tedaj rajši piše članke o slovanskem slovstvu, o predsedniku ogrske državne zbornice itd. Sploh se list ogiba perečih vprašanj, posebno kar se tiče slovenskih dežel.

Istrski deželni zbor bo sklican na zborovanje za dne 30. julija v Koper. Italijanska stranka hoče tako, namestnik Goess pa jo v vsem uboga, torej bi že znala biti vest resnična. Da se posvetovanj udeležijo tudi slovanski poslanci, še ni gotovo.

Ruski car Nikolaj je izdal zakon, s katerim se prepoveduje prognanstvo v Sibirijo. S tem je odpravljena kazen, ki je močno ovirala vsako prosto gibanje ruskega ljudstva. Sedanji car mogočne Rusije je zopet pokazal svoje človekoljubno srce.

Na Belgijijskem so porotniki oprostili Sipida, ki je streljal na angleškega prestolonaslednika. Svet se čudno suče!

Na Francoskem ne mine skoro mesec, da bi ne poslali kakega generala v pokoj. Pred kratkim je moral iti v pokoj načelnik generalnega štaba general Delanne in za njim poveljnik francoske armade Jamont. Kdor noče verjeti, da Dreyfus ni izdajalec domovine, pa ga sedanja judovska vlada pošlje v pokoj.

Vojska na Kitajskem. [S kitajskega bojišča je dosla presenetljiva vest, da so bila 4. t. m. še vsa poslaništva v Pekinu nepoškodovana in da ondotnim tujcem tedaj ni ničesar manjkalo razun živil. To poročilo

naravnost nasprotuje prejšnjim vestem, katerim so pripisovale evropske vlade popolno verjetnost, ker so jih potrdili njih zastopniki na kitajskih tleh. Kdaj so torej poročevalci v Shanghaiju in Tientsinu »farbali« Evropo, prej ali sedaj? Ako bi bila resnična najnovejša vest, je še mnogo nade, da rešijo tujce v Pekinu zmagujoči Rusi in Japonci, ki so te dni dobro naklestili Kitajce v bitki 18 milj južno od Pekina in ubili 1000 mož. Toda Rusi in Japonci bodo ob dohodu v glavno mesto bržkone zaman iskali evropskih rojakov. Ljuti boji so se bili koncem minulega tedna za Tientsin. Kitajci so bombardirali evropske naselbine, Japonci pa kitajski del mesta, kakor pravijo z velikim uspehom, toda boj le še ni končan. Razun vojakov se je neki že vse izselilo v Taku, a tudi angleške vojske so poslali nazaj na ladije, ker so menda Japonci uvideli, da so jim le za nadlego.

Dopisi.

Iz Jarenine. (Slomšekova slavnost). Hvala Bogu, zopet je Jarenina doživela kaj lep naroden praznik, ki ji ne izginja tako hitro iz spomina. Slomšekova slavnost se je izvršila zadnjo nedeljo nad vse sijajno in veličastno. Preteči oblaki, ki so nas zelo vznemirjali, so se naenkrat umaknili proti jugu, tako, da smo lahko ob najlepšem vremenu obhajali to znamenito narodno slavnost. Udeležba je bila ogromna; Jareninčani in Jareninčanke so ta dan pokazale z vsestransko udeležbo, kakó jim je pri srcu sv. vera pa beseda materna. Posebno so nas razveselili naši zunanji prijatelji, pred vsem požrtvovalni mariborski rodoljubi duhovskega in posvetnega stanú, potem Jakobčani, Šentiljčani, Kungotčani; iz Šentilja je došlo lepo število zavednih slovenskih mladeničev, ki v zadnjem času izvrstno delujejo za narodni napredek v šentiljski župniji, nekaj mladeničev je došlo od Sv. Magdalene v Mariboru, ki so bili odičeni s slovenskimi trobojnicami. Še več naših sosedov bi bilo prihitelo, da jih ni ustrašila preteča nevihta.

Slavnostni prostor pri cerkvi je bil lepo ozaljšan z zastavami, s podobo Slomškovo in s primernimi izreki Slomškovimi. Slavnost otvori podpredsednik bralnega društva, najpristrčneje pozdravljajoč zbrani narod. Nato prav lepo zapoje domači mešani zbor pod vodstvom učitelja Čonča Slomškovo »Preljubo veselje«, potem »Na goro«. Mladenič, Sekolov Franček, izvrstno deklamuje pesem »A. M. Slomšku«, na kar naenkrat zadone ljubki glasovi mariborskih pevcev, ki vzbude splošno pozornost našega ljudstva.

Na vrsto pride glavna točka slavnosti: slavnostni govor. Splošna tišina zavlađa, ko stopi na oder naš ljubeznivi slavnostni govornik, profesor dr. A. Medved, daleko sloveči proslavljač Slomškov. Pričenjajoč svoj govor, je rekel, da smo Jareninčani še posebno dolžni slaviti Slomška ob stoletnici njegovega rojstva, ker je on posebno cenil Jarenino, jo večkrat obiskal ter prelepo opisal življenje za jareninsko župnijo prezaslужnega častnega kanonika in dekana Franca Čepeja. Nato nam je v navdušeni besedi opisal Slomška kot bogoljuba in rodoljuba. Slomšek — sam vzgled najlepši pobožnega moža — je veliko storil za utrditev sv. katoliške vere med Slovenci. Delal je z besedo in s pismom. Kdo ne pozna zlatavrednih molitvenikov »Življenja srečen pot za mladeniče«, in »Krščansko devišstvo«? Bil je najslavnejši slovenski pridigar v tem stoletju. Slovenski narod do sedaj gotovo ni imel večjega rodoljuba, narodnjaka, kot je bil škof Slomšek. Brezštevilne so njegove zasluge za napredek našega materinega jezika, našega slovstva. Ustanovil je leta 1852 najslavnejšo družbo slovensko, kakoršne nima nobeden narod na svetu, družbo sv. Mohorja. S svojimi »Drobtinicami«, katerih je izšlo za nje-

govega življenja 17 letnikov, je položil temelj narodnemu probujenju posebno na Štajerskem in Koroskem. Slomšek je bil najslavnejši slovenski vzgojitelj; sam je pisal šolske knjige, vspodbujal učitelje k ljubezni do šole, vpeljal nedeljske šole; vse to je delal, dobro vedoč, da je dobra krščanska in narodna šola zibelka narodnega preporeda in napredka. Bil je Slomšek tudi velik avstrijski domoljub: vzorna je bila njegova ljubezen do cesarja in do Avstrije. Ob vojskinem času je celo zlagal navdušene bojne pesmi za slovenske vojsake. Ni ga bilo škofa v Avstriji, ki bi storil kaj takega. Zato je vsa Avstrija dolžna slaviti 100 obletnico velikega domoljuba Slomška, ki kljub svojim zaslugam v svojem življenju od države ni dobil nobenega odlikovanja. Še mnogo drugih značilnih potez nam je omenil slavnostni govornik. Končujoč je zaklical trikratni »slava« Slomšku, ves zbrani narod pa mu je pritrdil, zajedno pa tudi slavnemu govorniku v zahvalo zaklical trikratni »živio!« Ljudstvo je bilo ganjeno od govornikovih besed — šle so k srcu, spoznalo je v Slomšku svojega največjega prijatelja in posebnega dobrotnika.

Sedaj zapoje mešani zbor »Nazaj v planinski raj«. Dankova Micika pa lepo deklamuje Slomškovi pesmici: »Slovo solčavskim planinam« in »Vijolici«. Mariborski pevci se oglasijo s pesmijo »Bodi zdrava domovina«, Sekolov Franček še navdušeno prednaša Slomškovo: Popotnica vojaška, drug deklamovalec pa Slomškovo: Vodniku; še se oglašé po vrsti večkrat domači mešani zbor in mariborski pevci — v pesmicah v srce segajočih ljudstvu pa se topi srce veselja nad milo donečo slovensko pesmijo. Pevci zapojó še zadnjo pesmico »Slovenec sem«, podpredsednik bralnega društva pa iskreno zahvali narod in rodoljube za obilno udeležbo in sodelovanje ter zaključi slavnost, katero je ves čas povečevalo tudi mogočno streljanje iz topičev.

Nato se je vršila prosta zabava v gostilni Cvilakovi s petjem in nagovori. Vse je bilo veselo, navdušeno vsled krasnega izida Slomškove slavnosti. V zgodovini našega bralnega društva pa ostane letošnja Slomškova slavnost zapisana z zlatimi črkami kot jasen dokaz, kako se je ljudstvo slovensko ob meji hvaležno spominjalo svojega probuditelja, škofa Slomška, ob stoletnici njegovega rojstva.

Iz Ljutomera. Bralno društvo za ljutomersko okolico imelo je v nedeljo dne 1. t. m. svoj redni občni zbor. Udov je bilo nad sto navzočih. Podpredsednik otvori zborovanje, spominjaje se odslega č. g. Brgleza, sedanjega župnika v Tinjah, kateri je mnogo storil za ustanovitev društva, kakor tudi dejanski podpiral s knjigami in denarjem. Zborovalci zakličejo mu trikratni »Živeli«. Tajnik poroča, da društvo prvo leto svojega obstanka ni prirejalo Bog vé kakšnih veselje, ker se je denar porabil za društvene knjige in omaro, priredila se je samo ena veselica s pomočjo dijakov dne 30. julija 1899. Dobiček te veselice porabil se je za nakup časnikov in knjig. Društvo sme pa biti ponosno, ker šteje 187 udov. Blagajnica kaže preostanek. Račun se je odobril. Knjižničar poroča, da šteje društvena knjižnica 602 knjigi. Največ so darovali teh knjig č. gosp. narodnjaki iz Ljutomera, v prvi vrsti posojilnica — 20 glđ. — in razni drugi zavodi. Hvala jim tem potom! Knjig se je prečitalo 2819 števil, torej lep vspeh! Gotovo ni nobenega bralnega društva, ki bi se zamoglo s takim številom ponašati. Društvo je bilo naročeno na deset iztisov »Slov. Gospodarja«, na deset iztisov »Domovine«, na deset iztisov »Kmetovalca« in na deset iztisov »Domoljuba«. Društvo izreče zahvalo vsem darovalcem časnikov. Novim predsednikom je izvoljen enoglasno č. g. Srabočan. Ostali odbor se konstituira sledeče: podpredsed. in tajnik g. Fr. Čeh, učitelj; blagajnik gosp. Zacherl Fr., učitelj; knjižničar g. Megla Alojzij, in odbornik g. Jelen Jože, posestnik. Namestnikom sta bila izvo-

ljena gg. Dajčar Fran, posestnik na Kamenščaku, in Sršen Filip, posestnik na Podgradu. Ke je še bilo sprejetih nekaj nasvetov, in pristopilo nekaj novih udov, zaključilo se je zborovanje s trikratnim »Živio« na presvetlega cesarja.

Iz Kozjega. Slavnost našega bralnega društva v čast sv. Cirila in Metoda obnesla se je jako sijajno. Velikanski kres in pokanje topičev oznanjalo je svetu, da tudi v tem zapuščenem kotiču živi zaveden rod, ki vé ceniti velikanske zasluge naših blagovestnikov za naš narod. Ta slavnost pa je tudi bila glasen opomin na uho naših nasprotnikov, opomin, da hočemo mi Kozje za-se ohraniti, in da naj naši nasprotniki v stran vržejo vsako nado na povrnitev poprejšnjih posilnemskih časov. To si naj za uho zapišejo Bahčič, Sartorček in drugi prvaki iz nemškega tabora. »Proč je proč«.

Tudi za Pirhovega Janezeka bi bilo dobro, da bi bil manj nemški. Tega mesarja bomo morali tam prijeti, kjer je najbolj živ; potem bo morda utihnil. Ko je zadnjič videl priprave h kresu, rekel je neki ženski besede, ki jih Slovenci ne bomo hitro pozabili. Prej še lahko pozabimo na njegovo mesnico.

Zadnji dopis iz Kozjega je naše »Nemce« hudo spekel. Seveda, resnica boli. A tako počeegetanje je časi jako koristno. Le glejte, da Vas ne začnemo čisto drugače krtačiti. Zatorej le ponižno v našem slovenskem Kozjem!

»Štajerec« ali »giftna krota« našel je tudi k nam pot. Pol ure smo se dobro imeli s to smešno spako, potem pa proč, proč se Ti pober; poslali smo ga nazaj. Takšne hrane mi ne maramo, smo boljše vajeni.

Še nekaj: Na sodnijskem poslopji se zdaj ni dvojezične table. Če je ne bo kmalu, vzeli bomo ostrejšje pero v roke.

Slovenci! Dne 5. avgusta pojdemo v velikem številu k Slomškovi slavnosti v Poniško, da bo tudi naš okraj tam častno zastopan.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Osebnosti. Profesorji so postali gg. J. Kardinar na celjski gimnaziji, K. Vrstovšek pa na mariborski. V Maribor pride na gimnazijo za profesorja Julij Miklau iz Brna.

Imenovanje. Osrednja komisija za umetniške spomenike je imenovala preč. gosp. kanonika dr. Jožefa Pajeka svojim dopisovalnim članom.

Grozna smrt. V Mariboru so se dne 6. julija dopoldne splašili konji z vozom, na katerem so bili naloženi sodčki za pivo. V ozki barvarski ulici jim je prišel nasproti nožarski mojster V. Vrba, ki pa se ni mogel ogniti. Voz ga je najprej pritisnil ob zid, potem je pa padel pod kolesa, ki so mu pretrgala trebuh in ga tudi sicer znatno poškodovale. Konja sta dirjala naprej, dokler nista na ovinku šolske ulice padla in prevrnili voza z vozačem vred. Poškodovanega Vrbo so prenesli v bolnico, a je že mej potjo umrl.

Kresovi v proslavo Sv. Cirila in Metoda. Konjiški Slovenci napravili so sijajni kres s krasnim petjem, umetnim ognjem in streljanjem. Pokazali so s tem, da niso samo verni katoličani, ampak tudi zavedni in odločni Slovenci. Da konjiškimi Nemcem (?) to ni bilo po godu, se razume. Poskušali so to zabraniti, pa se jim ni posrečilo. Slovenci so tem slovesnejše proslavljali god slovanskih blagovestnikov. Vsa čast vrlim in zavednim konjiškim slovincem! Živeli! — V petek na večer gorelo je v Kostivniški župniji 12 kresov. Posebna radost in veselje sta se razodevala pri Muškerčevem kresu v Brezji, ki je gorel skoraj eno uro. Gromeli so topiči, srca so se v nemala slovenske navdušenosti,